

# РЕШЕНИЕ

№ 2557

гр. София, 15.05.2020 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,**  
в публично заседание на 02.03.2020 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Боряна Бороджиева**

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **6731** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.46, ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл.145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на С. К., гражданка на И., срещу Заповед № УРИ 5396 ПАМ-20/13.05.2019г., издадена от Началника на Гранично полицейско управление – П., с която на основание чл.41, т.5 във вр. с чл.44, ал.1 от ЗЧРБ на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане“.

В жалбата се твърди, че обжалваната заповед е издадена в нарушение на материалния закон. Нарушен бил чл.39б, ал.1 от ЗЧРБ, според която норма „В заповедта за налагане на принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 1 и 2 се определя срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да изпълни доброволно задължението за връщане.“ В заповедта такъв срок липсвал, като за това нямало мотиви по чл.39б, ал.4 от ЗЧРБ, която норма е в съответствие с чл.7, § 4 на Директива2008/115. В заповедта не се твърдяло лицето да представлява заплаха за националната сигурност и обществения ред. В жалбата се казва още, че лицето е подало молба № УРИ 536400-9612/27.05.2019г. до Дирекция „Миграция“ на МВР, в която е заявила, че желае да съдейства и да се завърне в страната си на произход и разполага с валиден национален паспорт. Въпросната молба е приложена към жалбата. В съдебно заседание жалбоподателката не се явява и не се представлява.

Ответникът – Началника на Гранично полицейско управление – П. при РДГП С. не изпраща представител и не взема становище.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител и не взема становище. Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 10.05.2019г. в 22.45 ч. на ГКПП Кулата-П. при излизане от Р.България за Р.Гърция е задържана чужда гражданка, представила паспорт №[ЕИК]/08.02.2016г., издаден от Великобритания на името на Г. К.. При справка е установено, че паспортът е истински, но е издаден на друго лице, а чужденката е с имена С. К., гражданка на И., и е влязла в Р.България през Аерогара С. законно с паспорт и виза.

Поради това, че чуждата гражданка се е опитала да напусне страната с документ на друго лице и като се е позовал на чл.41, т.5 във вр. с чл.44, ал.1 от ЗЧРБ, ответникът е издал оспорената заповед. Допуснал е и принудително изпълнение на ПАМ съгласно чл.60, ал.1 от ЗЧРБ.

Видно от писмо на Дирекция „Миграция“ на МВР до съда рег.№ 536400-18420/02.10.2019г. (л.15), оспорената ПАМ е изпълнена на 05.06.2019г. през ГКПП Аерогара С..

При така установената фактическа обстановка и при спазване на изискванията на чл.168, ал.1-3 от АПК, за проверка на оспорения акт на всички основания по чл.146 от АПК, настоящият състав прави следните правни изводи:

Процесната заповед е връчена на оспорващото лице на 14.05.2019г. Жалбата е подадена до Административен съд (АС) - Б. на 28.05.2019г. по пощата, видно от клеймо на пощенски плик, л.6 от приложно адм.д. № 512/2019г. на АС – Благоевград, който е изпратил делото по подсъдност на АССГ. Тоест, жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, имаща право и интерес от обжалването ѝ, същата е процесуално допустима и съдът следва да я разгледа по същество.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно нормата на чл.168, ал.1 от АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 от АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съдът намира, че обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган по смисъла на чл.44, ал.1 от ЗЧРБ – „... директорите на регионалните дирекции „Гранична полиция“ на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица.“ В случая ответникът е оправомощен със Заповед УРИ 4074з-2952-27.12.2018г. (л.30).

Заповедта е издадена при спазване на изискванията на чл.59, ал.1 и 2 от АПК за писмена форма и съществени задължителни реквизити, каквито са ясно изложени правни и фактически основания.

При издаването на заповедта не са допуснати съществени процесуални нарушения. Заповедта е връчена на лицето срещу подпис, в жалбата не се излагат твърдения запознаването с текста да не е станало на разбираем език, указан е срокът и пред кой съд може да бъде обжалвана.

Съдът намира, че с издаването на заповедта не е нарушен материалния закон и същата съответства с целта на закона:

Наложена ПАМ е сред предвидените в закона - чл.39а, ал.1, т.2 от ЗЧРБ.

Основанията за налагането ѝ са посочените в чл.41, т.5 от ЗЧРБ – „ ... се установи, че чужденецът е влязъл през границата на страната по законоустановения ред, но се опитва да я напусне не през определените за това места или с неистински, с преправен паспорт или заместващ го документ за пътуване.“, какъвто е настоящият случай. Видно от установеното от органите на Дирекция „Миграция“ чуждата гражданка се е опитала да напусне страната с документ на друго лице, което неправомерно поведение правилно е подведено под хипотезата на чл.41, т.5 от ЗЧРБ.

По конкретното оплакване в жалбата - непосочването на срок за изпълнение на мярката от 7 до 30 дни съдът намира, че в настоящия случай това непосочване не представлява съществено нарушение на закона, което да е ограничило сериозно правата на лицето. В приложената към жалбата молба лицето е заявило чрез упълномощения адвокат, че желае да напусне Р.България и то именно да се завърне в страната си на произход. Така, след като лицето само е заявило доброволно изпълнение на задължението за връщане, то непосочването на конкретен срок за това няма данни да го е засегнало съществено, още повече, че преди това органът не е предприел сам изпълнение на ПАМ, т.е. съобразил се е при изпълнението по скоро с максималния законов срок. Това се потвърждава от факта, че мярката реално е изпълнена на 23-тия ден, тоест близо до максимално предвидения в чл.39б, ал.1 от ЗЧРБ 30-дневен срок. Срокът в който е изпълнена мярката не е по кратък от посочения в т.4 от Преамбюла на Директива 2008/115/ЕО срок от седем дни ( на който се позовава жалбоподателката в жалбата), а същевременно един от тези принципи, посочен в т.10 от Преамбюла е насърчаване на доброволното връщане.

Посочването на срок за доброволно изпълнение на ПАМ, от вида на обжалваната, е възприемано в съдебната практика на ВАС не винаги като съществено нарушение, а следва да се преценява в конкретните случаи, в който смисъл е например решение по адм. д. № 4037/2016 на ВАС: „Определянето на срок за доброволно напускане на страната не е елемент от фактическото основание за прилагане на ПАМ, а установено от закона производствено правило по издаването ѝ, поради което преценката по чл. 146, т. 3 АПК следва да съобрази доколко този пропуск се отразява на съдържанието на акта и засяга правата на адресата.“. Така и в решение по адм.д. по адм. дело № 4804/2019 № /2019г. е прието, че в разглеждания случай „с оглед на релевантните по делото факти, непредоставянето на срок за доброволно напускане на страната не е съществено нарушение на материалния закон. Безспорно е, че касаторът няма и не би могъл да се снабди с валиден документ за самоличност в България, както и не би могъл, с оглед на липсата на този документ, да напусне самостоятелно, без съдействието на компетентните български власти страната. С оглед на това правилен е изводът на съда, че в случая са налице основания да се приеме, че предоставянето на срок за доброволно изпълнение ще възпрепятства процедурата за връщане, поради което непредоставянето на такъв срок не представлява нарушение на целите на Директива 2008/115,“. Така и в случая по настоящото дело съдът приема, че непредоставянето на срок за доброволно изпълнение на задължението за връщане не е ограничило правата на жалбоподателката и не е в нарушение на целите на посочената директива.

Предвид на изложеното по-горе, жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 6 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. К., гражданка на И., срещу Заповед № УРИ 5396 ПАМ-20/13.05.2019г., издадена от Началника на Гранично полицейско управление – П., с която на основание чл.41, т.5 във вр. с чл.44, ал.1 от ЗЧРБ на жалбоподателката е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) „Връщане“.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: